

FOLK OG LAND

 REIDAR MELAND
 NEDRE HOLMEØY
 STAVANGER

NR. 30 — 13. ÅRGANG

LØRDAG 28. NOVEMBER 1964

LØSSALG 1 kr

2

Willy Brandt i kamp med sin norske fortid igjen

Lager ny utgave av «Spiegel-affæren i Vest-Berlin for å stoppe munnen på brysom redaktør

Willy Brandts norske fortid forfølger ham stadig som en ond ånd, spesielt nu da han tar sikte på å konkurrere om bundeskanslerstillingen. Det er naturligvis ubehagelig for en kandidat å bli minnet om sin holdning og sine gjerninger under Tysklands kamp for livet når de er av den art som Willy Brandts (Herbert Frahm). Og det gjør jo ikke saken bedre at han i eksilet også begikk en rekke bøker som i dag er vitner mot ham. De er kommet på norsk og er ikke oversatt til tysk, som rimelig kan være, men det finnes jo nok av dem i Tyskland som ikke har glemt og som besørger nødvendige utdrag i oversettelse. En av dem er forleggeren og redaktøren for 7-UHR-BLATT i Vest-Berlin, Lothar Brenner.

Brenner har selv i sitt blad påbegynt en serie, som heter «Hier drückt uns der Schuh, Herr Regierender» og serien beskjefter seg inngående med Willy Brandts norske fortid.

Men, Brandt er ikke den mann som i dag lar seg pille på nesen. Han er kommet til makt og ære i det tyske sosialdemokrati og med makten følger tydeligvis også hos denne store demokrat sviktende sans for de demokratiske spilleregler. Men det spørsmål om han ikke denne gangen har gått litt for langt. For å stoppe de ubehagelige avsløringer sendte han et storoppbud av Berlins kriminalpoliti ut mot redaktøren og lot både kontorene og hans hjem ransake for å få fatt i redaktørens

Redaktør Brenner

underlag for artikkelserien. Samtidig ble hele opplaget av «7-Uhr-Blatt» og «Wochen-Echos» beslaglagt.

Og Brandts politi brukte ikke silkehansker under de dramatiske begivenheter. En pressefotograf Jurisch som forsøkte å ta et fotografi av politiets inngripen ble slått ned og slept tolv meter over Kurfürstendamm. Han ble såret i ansiktet og på hendene og ble i siste liten befriet av statsadvokat Derge, som ledet aksjonen, men som syntes at dette dog gikk litt for vidt.

DEUTSCHE NATIONAL-ZEITUNG bringer en inngående omtale av affæren og har også intervjuet redaktør Brenner. Sistnevnte er forøvrig kommet på det sorte brett hos alle Vest-Berlins

venstreradikale fordi han offentliggjorde en artikkel av den unge mann Holtzapfel, som demonstrerte ved muren, men som ble hindret av Brandts politi. Etter vanlig mønster ble Brenner da beskyldt for å være «nazist» og skrålene ble jo ikke mindre da han tok fatt på selveste Brandt. Det bebreides ham at han i 1943 (som 17-åring!) fremdeles trodde på sluttseieren. Dessuten var det mistenkelig at han sammen med familien hadde flyktet fra Sudetenland. Brenner opplyste selv i en pressekonferanse om dette at hans far sultet ihjel og hans mor ble pisket ut av Sudetenland. Selv ble han først løslatt fra amerikansk fangenskap i 1946.

NATIONAL-ZEITUNG minner om det skrik som ble over hele Vest-Europa om «Spiegel-affæren», hvor politiet gikk til ransaking og beslag. Men ved de tilsvarende hendelser i den høyreorienterte «7-Uhr-Blatt» er det ikke engang en tysk avis som blunker.

I intervjuet med redaktør Brenner forteller denne at han har gått til anmeldelse av Willy Brandt for misbruk av sin embetsstilling.

På NATIONAL-ZEITUNGS spørsmål om ikke dette er en ny utgave av «Spiegelaffæren», svarer redaktør Brenner at den må være enda verre. «Ved «Spiegel» var det jo iallfall antydning statsinteresser, men når det gjelder meg er det bare en privatklage fra herr Brandt. Da han er regjerende borgermester kunne han sette i sving statsadvokaten og riksadvokaten.»

NATIONAL-ZEITUNG bringer også noen «kostprøver» fra Willy Brandts bøker. Vi har ikke disse bøker, som kom ut på norsk, forhånden her, så vi får oversette igjen til norsk fra den tyske oversettelsen. Det kan altså bli noen små variasjoner fra den opprinnelige norske teksten, men meningen skulle iallfall bli den samme. Og så gir vi ordet til NATIONAL-ZEITUNG:

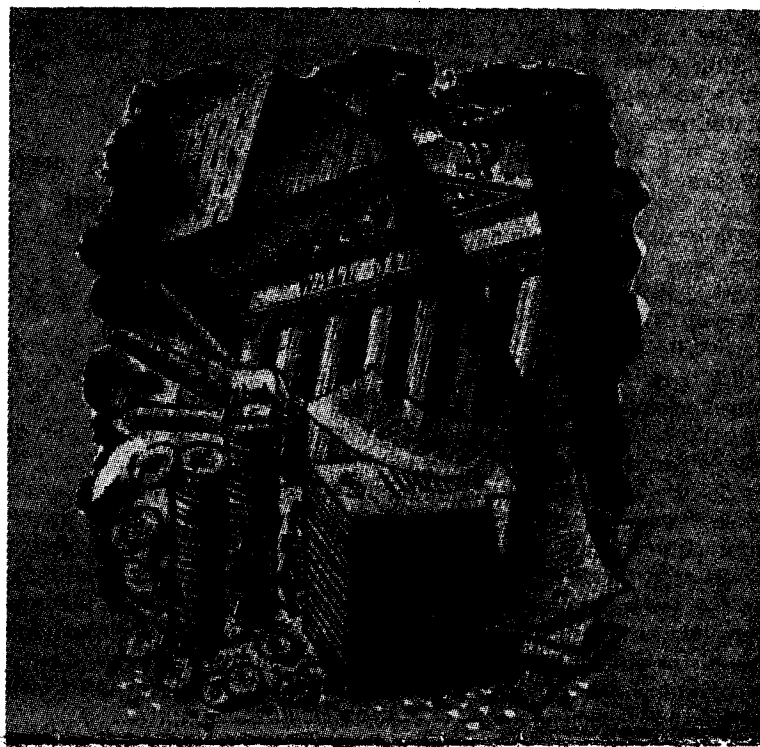
«I året 1942 utkom hans bok 'Guerilla'. Derfra henter vi:

«Jo mere forvovent og forrykt et foretagende er, desto lenger trenger det inn i hans etappevesen, desto mere

Forts. side 3

Nytt bidrag til belysning av amerikansk valgkamp

Glimt fra det nye Babylon: New York

Ved siden av presidentvalget var valget av senator for staten New York en av de detaljene ved den amerikanske valgkamp som vakte størst oppmerksomhet. Kampen om denne senatorpost stod som kjent mellom demokraten, fhv. justisminister Robert (Bobby) Kennedy og republikaneren, senator Kenneth Keating. Det ble jo førstnevnte som bragte seieren hjem selv om den satt ganske hardt. New York er jo det moderne Babylon, et konglomerat uten like av allverdens folkeslag, og å føre en valgkamp til seir i denne heksekjelen av motstridende interesser krever noe ganske spesielt. Det er vår svenske kollega FRIDA ORD, som skriver dette som innledning til en beretning hentet fra det kjente amerikanske magasin TIME MAGAZINE om de groteske midler som de to rivaler anvendte i denne valgkamp.

Det bilde av amerikansk «demokrati» og politisk narrespill som beretningen gir er virkelig verdt å merke seg. Det som skal gjengis er bare kjernepunktene i TIME's lange artikkel om hvorledes det går til i «den frie verdens» største stat, hvor millioner av negere, jøder, italienere, polakker, grekere, puertoricane og mange andre folkegrupper mere eller mindre blokk-

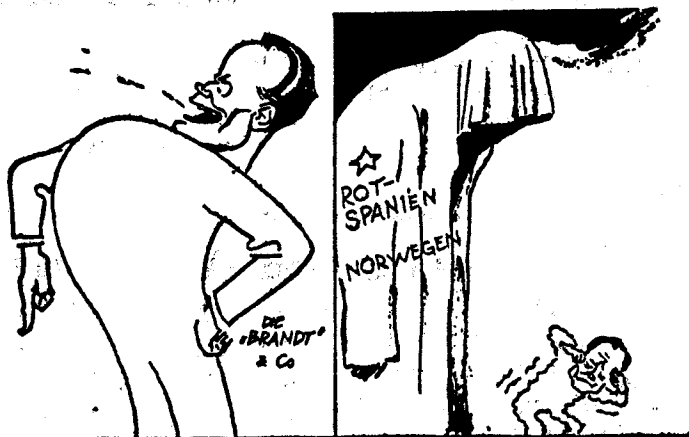
vis avgjør utgangen av maktkampen i den hellige likhets navn. Gjengivelsen av TIME er oversatt til norsk fra den svenske oversettelsen:

«Til sin skuffelse fant Bobby Kennedy at han hadde dårlige utsikter blant New Yorks 2,5 millioner jøder, som med nære på 90 % hadde gitt sine stemmer til hans bror (ved presidentvalget) 1960, og likeså blant New Yorks 1,5 millioner italienere. Keatings valggeneraler skrøt av at de skulle ta halvparten av de jødiske og to femtedeler av de italienske stemmene for Keating. Hvis det skjedde, ville det sammen med de ventede republikanske stemmene fra

Forts. side 6

«Unbewältigte Vergangenheit!!!»

Du hast mich gerufen!

Willy Brandt i karikatur

Bokanmeldelser ved Siegfried:

UNG RUSSISK FORFATTER.

*Aleksander Solsjenitsyn:
Det hendte i Kretsjetovka.
Det Norske Samlaget.*

Det er rart å se hvorledes gammel russisk litterær tradisjon går igjen hos de unge russiske forfattere av i dag. Eller kanskje det bare er et nytt bevis på hvor forskjellige folkeslagene er, hvor forskjellige slaverne er fra germanerne for eksempel. Aleksander Solsjenitsyn hører til de mere ideologifrigjorte blant Sovjetsamveldets forfattere. Etter at han ble dømt til straffarbeide i Sibir i 1941 ble han «rehabilitert» under den krustsjovske avstalinisering og tok opp igjen sitt yrke som skolelærer. Ved siden av driver han da litterær virksomhet.

De to novellene som denne boken inneholder ble offentliggjort først i det litterære tidsskrift «Novyj Mir» og er senere oversatt til flere språk.

Til tross for at det i russiske noveller nok kan toppe seg opp til enkelte dramatiske hendelser eller til en dramatisk klimaks, så er det vel egentlig hendelsene og reaksjonene på det indre plan som interesserer de russiske skribenter. Og de åpenbares gjernene for oss gjennom de lange avslørende samtalene som forteller oss historien bak historien — akkurat som hos en Dostojevski og andre av klassikerne.

Begge novellene er nær knyttet til det forfatteren selv har opplevet som straffange. Den ene handler om en arrestasjon på en jernbanestasjon og den andre handler om en tidligere politisk fange som får en lærerpost i en fjern landsby og hans liv der blant kolkhosbønder og andre. Landsbymiljøet er skildret med krass realisme og i begge noveller merker en seg forfatterens tvil og opposisjon når det gjelder kommunismen i det praktiske liv.

PÅ VANDRING FOR 100 ÅR SIDEN.

*Paul B. du Chaillu:
Dagar og netter i nord.
Det Norske Samlaget.*

Boken er opptegnelser fra en franskmanns vandreliv i Norge og Sverige i 1870-årene og gir et levende bilde av hvor rask den tekniske utvikling har vært i dette århundre. En skulle jo nesten tro at det lå flere århundrer tilbake det som forfatteren beretter fra sine mange reiser i Norden.

Selv var du Chaillu en kjent mann da han foretok sine reiser på våre trakter. Han hadde bak seg store og omfattende reiser i Afrika, hvor han samlet meget stoff om planteliv og dyreliv, geografi og etnologi. Hans bok «Explorations and Adventures in Equatorial Africa», som kom ut i 1861 vakte oppmerksomhet over hele den siviliserte verden. Og slik kunne det da også ha seg

at da forfatteren ti år etter henla sine ferder til Skandinavia, så var hans navn kjent av mange av de folk han kom i berøring med her.

Det er programsekretær Trygve Fosstveit som har foretatt et skjønnsomt utvalg av «The Land of the Midnight Sun» og oversatt det til nynorsk.

Det er, som nevnt, morsomme og opplysende, men imellom kanskje noe naive notater om forfatterens omfattende reiser og om hans iakttagelser vi gjøres kjent med og ikke minst interessante er de mange illustrasjoner, som forfatteren for en stor dels vedkommende selv har tegnet etter egne fotografier.

GJENNOM AFRIKA MOT NILENS KILDER.

*Alan Moorehead:
Den hvite Nil.
Ernst G. Mortensens Forlag.*

I vår tid da flyene og teknisk utvikling ellers har fått hele jorden til å skrumpe sammen til en liten vel oppmålt globus, er det eiendommelig å tenke på at for bare hundre år siden var det store og utforskede deler av verden, hvite flekker på kartet som dristige oppdagelsesreisende prøvet sine krefter på å utforske. Det mest kjent og mest lokkende av disse områder var Sentral-Afrika, hvor hvite menn ofret liv og helbred og i et uendelig slitt trengte lenger og lenger inn i det ukjente. Letingen etter den hvite Nils kilder er gammel som menneskehetens historie. Allerede Herodot reiste oppover Nilen 460 før Kristus, men kom ikke så langt før han måtte snu. Nero sendte to centurioner på en ekspedisjon inn i det øde Nubia (Sudan), men de ble stanset av naturhindringer. For 100 år siden var Nilens kilder fremdeles like ukjente som på Herodots tid. Det var først da man istedenfor å følge Nilen sydover søkte seg inn i fastlandet innenfor Zansibar i Øst Afrika at hemmelighetene ble avslørt litt etter litt.

Moorehead forteller om de menn som i midten av forrige århundre dro inn i det ukjente og utforsket Sentral Afrikas vidde, om Speke, Burton, Lord og Lady Baker og naturligvis Livingstone og Stanley. Det er nøyaktige kildestudier forfatteren har gjort, han bygger blant annet på dagbøkene til de menn han skildrer, og han er dessuten en glimrende forteller som gjør både personer og hendelser levende for oss.

Nettopp i våre dager da Afrika begynner å spille så stor rolle i internasjonal politikk, nettopp nu da Afrikas negerstammer skal forsøke å stå på egne ben igjen etter kolonialismens undergang, er Mooreheads bok av spesiell interesse, fordi den gir oss den historiske sammenheng og viser hvordan Nilområdet ble en brikke i spillet mellom motstridende politiske, økonomiske og religiøse interesser. Det er en herskere av fargerike personligheter som passerer revy i boken, slavehandlere og fanatiske reli-

Til Ingemar Donars minne

Vid direktör och kapten Ingemar Donars bortgång vill en ung vän till honom gärna yttra några minnesord. Det kan inte bli fråga om en helbild el. värdesättning av Donars omfattande och mångsidiga gärning som ärlig strävans man, frihetskämpe och idealist. Det må bli fackmännens sak.

Ingemar Donar tjänstgjorde under 2:a världskriget som major i Waffen-SS.

Det var Donar, som avslöjade den mot Europas ungdom igångsatta hetskampanjen vid Lidingskolan.

Det var Donar, som sade sanningen i Sveriges radio om 2:a världskrigets krigsförbrytare.

Hur väl minns jag inte, när jag första gången stiftade bekantskap med denne hederskarl, mötesplatsen och bostaden på hans välordnade och trivsamma Bellvue Terrassen i Stockholm.

Våra gemensamma minnen är icke så få. T. ex. att vara mötesledare för denna kämppe, var helt till glädje och tacksamhet. Att ha äran vara värd på hans 60:årshippa, är bevis för hans värdesättande av min ringhet. Ja, alltid var han den givande människan — i sorg och glädje. Han var aristokraten, som trivdes med handens och hjärnans arbete.

Jag minns Donar från samkväm och pratstunder, hur han kommenterade sine «fynd och forskningar» eller händelser och människor spirituellt, med stilla humor, lågmäld men träffande, fast inte elak satir, vemodig blid ironi, som även kunde riktas mot honom själv. Han nedskrev ju också sina «iakttagelser» i ljungande artiklar och dikter i pressen. Hans kampartiklar var riktade mot förfallet i tiden. För Donar hade, trots alla stora besvikelser han själv mött, tron på hem, familj och god samhällsordning. När han nu, trött på omänskligt behandlingssätt bäddas till sitt sista vilorum, följd av många vänners tacksamhet, vill man citera J. L. Runeberg:

«Att värna rätt, förmedla
bördors last
han som en helig plikt
sig föresatt,
och därför var hans dag
och utan rast
och utan sömn hans natt.»

Den som skriver dessa rader kom alltmör hålla av honom, och jag skattar högt, att han räknade mig som sin vän.

Sven A. Lundehäll.

glöse ledere, svarte stammehovdinger og europeere som deltar i kapløpet om koloniene.

En interessant og fengslende bok.

Møte i Rendsburg 25.—26. oktober 1964

Må det være meg, gamle frontkjemper fra Østfronten tillatt å fortelle mine venner i Norge at vi var bortimot 30 frivillige soldater fra den 2. verdenskrig med til dette møte i denne gamle, historiske byen, hvor de nordiske spor er umiskjennelige. Gamle hus fra fortiden står som minner om en svunnen tid, gamle bindingsverkshus med gavlen mot gaten, anlegg som minner en om Norden fra a til z. Og en gjestfrihet og ærbødighet uten like for oss gamle, frivillige soldater fra den nyeste tids mektigste krig, hvor bolsjevismen ble bekjempet som det ufysiske apparat det er og må føles for en sterk nordisk befolkning, og som — på godt og ondt holder på å bli likvidert?

Jeg hadde den ære og glede å bli oppfordret av mine kamerater til å si noen ord. Og jeg valgte — å tale for damene! Er DET noe for en 62-år gammel soldat og offiser å tale for og til? Jeg kan bare si dere at det rådet åndeløs stillhet i salen, som var stappende full av damer og selvfølgelig også av soldater. Jeg bøyde meg i beundring for de hustruer som trass i alt stod fast omkring oss — og som lik de fleste hustruer hadde stått vakt omkring sine menn, sønner og kjempere for et nytt og bedre Europa! Jeg kunne ha holdt en sterk politisk tale, men man bad meg ikke bli altfor «politisk» i mine uttalelser, da det var representanter fra 'Bundestag' osv. til stede — men jeg beroliget møtelederen med «bare» å ville tale for våre damer. Og det gjorde jeg da...

Jeg takket hver kvinne som trass i alt hadde stått trofast ved siden av de «utstøtte» soldater — noe som hadde sin store betydning for oss i ensomheten — og under forsøket på å «nedverdige» oss gamle soldater. La meg i denne forbindelse fortelle dere at fangevokterne ofte kom på «visitt» inn til meg i cellen for å snakke med meg. Til min store forundring — og glede — fortalte de åpenhertig at de var meget imponert av de gamle soldaters holdning — «Dere går rundt her med smil på leppene og gjør alt for å passe det dere blir satt til». Selv var jeg «kon-

volutfabrikant» og laget så mange konvolutter, at jeg til slutt ble avsatt fra «bestillingen», fordi det hadde ryktes i alle danske fengsler, at det satt en gammel offiser og tjente sine 35—40 kroner i uken med å lage konvolutter! De spurte meg også, hvordan det kunne ha seg at vi var så smilende og kjekke alle sammen. Mitt svar var, at det kanskje kunne forbindes med vår gode samvittighet? Og uten tøyen svarte de meg: «Ja, det må vel være det, da, hr. kaptein!» Jeg motsa ikke, men hørte da en uttalelse som det er verd å ta med seg på veien, at de såkalte «frihetskjemper» hadde vært noen fortvilende «klynkehoder»... Det behøvde jeg jo ikke å svare på...

Men tilbake til Rendsburg — da jeg etter ca. 15 minutter sluttet min tale, fikk jeg en applaus, som en bare får når tilhørerne virkelig føler seg på tråd med taleren. En kvinnesamfundsleder kom straks bort til meg, omfavnet meg og takket så hjertelig for min «menneskelige» tale. Det varte lenge før det ble tid og rom for den neste taler.

Og — om det har noen interesse for mine tapre landsmenn deroppe mot nord å høre, så bølget det en strøm av sympati og hilsner fra både kvinner og menn mot mine kamerater og meg. Jeg var den eneste frivillige soldaten fra Norden som hadde ordet — og jeg tør uten overdrivelse si, at det slo en bølge av ekte, varm sympati opp omkring ALLE frivillige soldater i forsamlingen. Og mange kamerater hadde sine hustruer med seg. Mine tyske kamerater og deres hustruer svermet omkring oss alle etterpå.

Det er en sak, som vi alle både på det ene og det annet hold bør feste oss ved — takknemligheten mot våre kjekke kvinner, hustruer — døtre og også nå snart voksne sønner. Vi var og er takknemlige for våre kvinners trofasthet, så lenge vi kan dra pusten. Det er ikke mindre tilfellet i mitt gamle fedreland, og la meg da i stillhet også takke dere alle.

Takk da, alle tapre damer, som også i mitt fedreland stod vakt om oss i den harde tid.
Kaptein Erik Lærum.

Sannheten om Quisling

Den norsk-amerikanske professor Unstads studie over Quisling. — I Norsk oversettelse fra originalen i Susquehanna University Studies.

Pris kr. 9.—. Fritt tilsendt mot forskuddsbetaling - eller mot oppkrav med tillegg av porto og gebyr.

FOLK OG LANDS BOKTJENESTE
Postboks 3214 - Oslo 4
Postgiro 164 50

FOLK OG LAND

UAVHENGIG UKEAVIS

Redaktører:

ODD MELSOM, ansvarlig
ALEXANDER LANGE

LIV OG LÆRE

For en tid siden ble som kjent to svenske offiserer knepet i et forsøk på å bringe våpen inn til en innesluttet tyrkisk befolkningsgruppe på Kypros. De hevdet selv at de hadde handlet etter sin samvittighet. De innesluttete og utsultede tyrkere — deriblant kvinner og barn — stod i fare for å bukke under og bli utryddet av de blodtørstige greske kyprioter. De to svensker ble straks arrestert og transportert tilbake til moderlandet, hvor de ble stilt for retten og dømt til 2 års straffarbeide, samt tap av stilling.

I disse dager har saken vært oppe til ny behandling ved høyere rett etter at de dømte hadde anket. Denne rett nedsatte straffen til 8 måneders straffarbeide, men opprettholdt ellers fradømmelsen av stillingen. Forsvareren påberobte seg at de to utelukkende hadde handlet ut fra moralske og humanitære hensyn, men han innrømmet også at «man må ikke handle på den måten de hadde gjort».

Vi skal ikke her ta noe standpunkt til striden på Kypros og til holdbarheten av de to svenske offiserers syn på forholdene der. Men, det er en annen ting som burde springe alle i øynene når de betrakter denne sak med de to svenske offiserer som fikk moralske skrupler og derfor unnlot å følge de ordrer og direktiver de hadde fått for tjenesten av sine militære foresatte.

Og hva kan det være annet enn at en etter annen verdenskrig fikk en helt ny vurdering av hvorledes soldater hadde å forholde seg. Det var ingen unnskyldning lenger å ha fulgt en militær ordre, de skulle selv vurdere ordrene og om nødvendig handle i strid med dem. Hvis de ikke det gjorde var de straffskyldige. Og på basis av dette ble massevis av tyske soldater dømt og henrettet på løpende bånd.

Det sier seg selv at noe slikt militært vas som at den enkelte soldat i en krig kan ha adgang til å vurdere de ordrer han får og til å handle i strid med dem hvis hans «samvittighet» tilsier ham det, bare var en kamuflasje for seierherrenes tilbakefall til barbariet da de som en Dsjengis Khan drev sin blodige lek med retten blant sine overvunne motstandere. Men litt sammenheng må det da være mellom det nydemokratiet skråler ut over verden og den måte det handler på når det går over fra ord til gjerning.

For var de tyske soldater forpliktet til å sette sin egen samvittighet — eller som den svenske forsvarer sier det «morske og humanitære hensyn» — over militær ordre, så må også svenske soldater og soldatene i andre land som hylder et slikt syn — deriblant Norge — ikke bare være forpliktet til å handle likedan, men de må også kunne kreve straff-frihet når de gjør det.

Det er sannelig på tide nu at tingene blir satt på plass igjen etter at tåkedunstene fra «seierherrenes jus» — den som blant annet vår egen professor Castberg påberoper seg — nu har begynt å trekke bort. Etter at verden nu har vandret om i den Sefton Delmerske løgnverden i et kvart århundre snart må det være på tide å søke frisk luft i sannhetens verden.

Har DE
ordnet med
bladpengene?

Et møte ved sannheten?

I sin bok «Møte ved milepelen» avsier Sigurd Hoel følgende dom over de nordmenn som gjorde svenske av seg i okkupasjonstiden såvel i vestlig som i østlig retning:

«Å, alle disse andre nordmennene i Sverige! Strebere, udyktige, feiginger, skrytpever, intriganter, fylt av sitt eget — jeg, jeg, jeg! — midt i verdens skjebnetime. Noen av dem hadde da faktisk utført bra ting hjemme i Norge, men ikke før hadde de vært 3 måneder i Sverige og fått seg en liten plass på kanten av en kontorkrakk, så var det som om de klamret seg til krakken, som om de skulle være i havsnød. De så urett skje, så intriger seire, så snøfler stige til ærens tinde, — men klamret seg til krakken og, — tidde.

Og så denne regjeringen i London! Udyktigheten her i Stockholm, ja, — men udyktigheten der! Det rent utrolige som foregikk der! Hvordan var igrunnen denne regjering blitt til? Hadde en eller annen gått rundt med lys og lykte og samlet dens medlemmer opp i hjem for mindre begavete? Men når de øverste er så svakt begavet, og vet det selv, — nei, aner det, for de vet ingenting, ingen verdens ting, — så sørger de uvilkårlig for å trekke til seg samme slags folk, og holder på avstand sånne som ville gjøre dem komiske ved sitt blotte nærvær.

Og så oppstår da det merkelige London-miljøet, dvergenes paradys, som det ble døpt av en mann kommet dit ved en misforståelse. Midt i verdens neststørste by, midt under verdens største krig klarte våre landsmenn — hokuspokus — å skape seg Norges minste Trangvik. Komisk, ustyrtelig komisk!»

Den kjente forfatter Sigurd Hoel ble ikke dratt for noen rett for denne famøse æresutskjelling. Ingen av de impliserte turde kreve ham til ansvar. Hoels drepende karakteristikk må derfor ha meget for seg, og følgelig er det rimelig at denne londonerbasaren ikke evnet å fremlegge et bedre produkt enn den lovabnormitet som den provisoriske anordning med tilbakevirkende kraft vitterlig er. Varianten av den kjente sentens om Tøten og Norge: Skitt i 60 000 ulykkeliggjorte landsmenn og deres nære familier, leve oss den norske London-regjering!, faller en naturlig i pennen. En kynisme som de såkalte jøssinger absorberte og de er derved medskyldige i vår høyst ufortjente ulykke. Men vi i tidligere Nasjonal Samling må synes synd på dem for deres tilskitning av seg selv, for tross alt, er det å foretrekke å lide vonde ufortjent, enn å gjøre vondt mot andre, og med vitende og av ond vilje. ABH

Arkitekt

HUSTAD

Bærumsvn. 5 — Ø. Ullern

Telefon 55 61 29 — Oslo

Tysk-israelsk militærsamarbeide

Skaper uro og forbitrelse i araberstatene

Fjernsyn, radio og presse i de arabiske stater vender seg med stadig skarpere tone mot det tysk-israelske samarbeide på det militære område. Betegnende for stemningen er en artikkel av den tidligere libanesiske innenriksminister Abdallah Maschnuk i avisen «Beirut Al-Massa». I den heter det at den silketråd som hittil har forbundet araberne med Tyskland nu er endelig revet over. Tyskland glemmer sin interesse av forbindelse med hundrer av millioner arabere og følger den amerikansk-zionistiske linje. Det ledende Beirut-blad «Al-Muharrir» anklager de i Bonn som med våpen og hjelp til fremstilling av atombombe og bakteriologiske våpen vil hjelpe Israel ved tilintetgjørelsen av araberne. Den egyptiske regjeringsavis «Gumhuriya» stiller spørsmålet: «Skal de arabiske stater fortsatt ignorere Bonns uforskammede utfordring med å yde vå-

penhjelp til Israel?» Bonn har ved den alminnelige avtale med Israel mistet alle proporsjoner. De arabiske stater må nyorientere seg når det gjelder holdningen til Bundesrepublikken.

Kommentar fra det øst-tyske generalkonsulat i Kairo: «Våpenkomplottet Bonn—Tel Aviv er en milliongave til oss. Bonn har avslørt seg selv.»

Nassers stedfortreder, marskalk Amer, tok del i festlighetene i Moskva i forbindelse med feiringen av oktober-revolusjonen. Man antar at det der ble drøftet felles forholdsregler mot den tysk-israelske militærallianse. Med bitterhet blir det i Kairo minnet om Erhards regjeringserklæring i fjor høst hvor etter Bundesrepublikken intet ville foreta som kunne øke spenningen i Det nære østen.

Dette er nok en frukt av den skjebnesvangre utenrikspolitikk som Erhard-Schröder driver i amerikansk-israelsk regi.

Fra jungeljussens tid

Ved et tilfelle kommer jeg i «Riksadvokatens Meddelelsesblad» for mars 1947 over en høyesterettsdom i landsviksak mot de to NS-jurister Ottar Huuse og Edvard Aslaksen, begge medlemmer av Høyesterett under okupasjonen og således åpenbart ikke helt blanke udi jussen. De hadde fått oppnevnt som forsvarer i høyesterett Gunnar Mellbye, som så mange andre.

Nå skulle en jo tro at en mann som lot seg oppnevne som forsvarer også følte en viss forpliktelse, men tydeligvis ikke så i hine harde dager da rettsstaten ble gjeninnført i Norges land og rike. De to NS-jurister hadde ut fra sitt juridiske syn anket over saksbehandlingen og lovanvendelsen blant annet. Men hva foretar så forsvareren seg? Jo, det fremgår av dommen, hvor førstevoterende bemerker at «ankene over saksbehandlingen og lovanvendelsen er ikke tatt opp av forsvareren for Høyesterett — — —»

Jeg kan supplere dette med personlige erfaringer når det gjelder rettstilstanden dengang og måten de oppnevnte forsvarere fylte sitt hverv på. Også jeg fikk oppnevnt av det offentlige uten noe ønske fra min side

den samme høyesterettsadvokat Gunnar Mellbye da min sak ble tillatt fremmet for Høyesterett. Min forsvarer ved lagmannsretten kunne ikke føre saken for Høyesterett da han ikke var høyesterettsadvokat, men han hadde skrevet anken og i denne også anket over blant annet saksbehandlingen og lovanvendelsen med nærmere begrunnelser herfor.

Den oppnevnte forsvarer for Høyesterett bemøyet seg ikke med å sette seg i forbindelse med meg der jeg satt hjelpeløs på Ilebu, og da jeg plutselig fikk forkynt høyesterettsdommen, så viste det seg at herr Mellbye også i min sak uten videre hadde frafalt anken over saksbehandlingen og lovanvendelsen og ladet det bero med anke over straffeutmålingen. Noe som naturligvis var uten enhver interesse siden straffene tydeligvis var fastsatt av utenomrettslige krefter lenge før saken overhodet kom opp i retten.

Men hva så med en slik «forsvarer» hvis innsats vesentlig bestod i å heve det offentlige salær for en innsats som ikke ble gjort?

Og slike rettstilstander er det folk som fremdeles forsvarer!

Justismyrdet

Med frontkjemperne på østfronten

Små historier fortalt for FOLK OG LAND av legionær nr. 3761 Svendsen

(Forts. fra forrige nummer)

Noen motsigelse var det ikke tale om, helt selvfølgelig hadde søster Helga overtatt kommandoen. I enden av en allé steg vi av. Foran oss stod en mektig lind. På en treplate som var spikret på den kunne jeg lese idet jeg gikk forbi: «Den som feller dette tre blir straffet med fengsel!»

«Nøden er stor, vi har ikke engang ved til å koke med,» sa Helga ved siden av meg og fortsatte: «Her må vi gjennom — men uten å virke påfallende. Når vi er bak stenhaugen der kan ingen lenger se hvor vi går.»

Vi gikk gjennom en ruinhaug. Det lå mange røde og hvite teglstener her. Hun bøyde seg og skjøv til side en plate som var slengt tilfeldig hen. Forbauset ble jeg stående, en trapp førte ned derfra. «Hurtig inn, ikke bli stående. Det er en stor kjeller!» Helga lot oss gå forbi seg, så skjøv hun nedenfra platen for igjen. Det ble mørkt i noen sekunder, så hadde jeg vennet meg til det sparsomme lyset som fremdeles trengte inn ovenfra.

«Vi har selv skjult inngangen med bordbeter og stener! Ellers går jeg alltid forsiktig fra sten til sten slik at det ikke skal bli noen spor. Selv tommyene har ikke funnet oss her og de har virkelig snust overalt.»

Velen førte gjennom restene av en kjelleretasje. Så knirket det i en dør da Helga skjøv den opp. Det ble atter lyst. Jeg ble stående forbløffet i døren. Gjennom en lyssjakt falt solen inn. Helga var trådt tilside. «Kom inn, kamerat, foran døren blir bare kramkarer stående,» sa en stemme på gebrokkent tysk. Så kom det på norsk fra et annet hjørne: «Han kjenner jeg da, du var ved Divisjon Viking!» — «En legionær!» — Vær stille ellers finner de oss,» skjenkte en kvinnestemme. — «Det var en kvinne!» Larsen Berg var ennå ikke kommet inn, jeg sperret velen for ham da jeg ble stående i døren. Nu gav han meg et puff og stakk hodet inn. «Her hørte jeg da en landsmann!» — «Nu ble du forbauset!» sa Helga. «Seks feltsenger, seks mann — lasarettet fullt besatt!»

«Er de såret alle sammen?» — «Naturligvis!» — «Nei, Helga, det er ikke naturlig — nu skylder du oss en forklaring!» Alle sammen ville forklare, men Helga fikk hurtig orden. Hvor hun valset opp med guttene. Så ble hun from som et lam. «Det er sårede,» sa hun. «Da engelskmennene besatte Kiel bragte vi fire mann inn her, fire frivillige fra Waffen-SS. Vi visste jo hva som fore-

«Vi gikk gjennom en ruinhaug — — —»

gikk, men heldigvis gikk det ikke så ille. De fire ville ikke ha overlevet et fangenskap. Det var nordmenn og nederlendere. — «Og de to andre?» — «De har vi plukket opp. Vi arbeider jo med falske papi-rer der oppe i lasarettet og derfra har vi ladt dem forsvinne. De to er dansker — også fra flokken vår.» — «Har dere medisiner også?» Larsen Berg var forsiktig med spørsmålet sitt. — «Stabsle-gen der oppe og en av våre som er gått i dekning, en tysker — dr. Løwe heter han —» «Dr. Løwe?» — «Ja, det kan være det samme, han kaller seg så! De kommer her ned hver dag,» sa søsteren i bakgrunnen.

«La meg få presentere — søster Lina.» — «Goddag, søster!» Dialekten hennes var ikke til å ta feil av. Hun var fra Trondheim eller deromkring. Jeg ville begynne å spørre da søster Helga sa: «Her gjelder en uskreven lov. Vi må ikke spørre noen etter hans navn — hvis han selv sier det er det en annen sak!» — «Hvorfor?» — «Så bløt er du forhåpentlig ikke!» Herregud, hvor like ut hun snakker, tenkte jeg. Larsen Berg trakk pusten dypt — nu kommer det — men det kom intet. «For at den ene ikke skal kunne forråde den annen. Den som er frisk må forsvinne. Ikke at vi kaster ham ut, men han må se å komme i dekning.»

«Hvorledes får de da noe å spise? Det finnes jo knapt noe på markedet.» — «Kan dere skaffe noe?» lød motspørsmålet. — «Litt kan vi nok klare, vi har nok ombord. Det er ikke så lett å komme til det, men noe skal nok gå.» Jeg nikket til Larsen Berg. «Ja, noe skal vi nok klare,» sa han.

«Hvis bare ikke denne sul-ten var,» stønnet søster Helga. Kameratene i sengene så trykket ut. Søster Lina kom med en nål. «Først skal vi forandre blodgruppen. Så pirket hun avvekslende med nålen og med en sprøyte som

var fylt med noe hvitt flytende i tatoveringen vår under venstre arm. De blå punkter ble stadig blekere som om de ble skyllet vekk. «Kom igjen i morgen — neste mann, takk.»

Vi gjorde oss klar til å gå igjen. Søster Helga hadde gjort seg fin. «Hvor skal du? Skal du følge oss, kanskje?» Jeg var nysgjerrig. «Til tommyene,» sa hun, «jeg arbeider der om kveldene, ellers ville vi ha sultet ihjel forlengst.» — «Fraternisering er forbudt, hvorledes klarer du det?» — «For en nordmann er alt mulig, vi har nettopp vunnet krigen!»

«Lina klarer seg bedre. Hun har en venn som er svartebørshandler. Der faller det alltid noe av uten at hun må gi noe for det. Ruth og Lina har også funnet på et knep. De inviterer skandinaviske sjøfolk til Ruth. Naturligvis må de ha med noe å spise. Når det blir brennbart kommer etter avtale Ruths mann. En gang holdt det på å gå galt. Det ble et fryktelig slagsmål, Lina fikk akkurat tid til å gjemme seg med matpakkene og alkoholen før politiet kom.

«Hva dere klarer alt sammen!» — Nu, så ille er det heller ikke. Forøvrig er det nok av hyggelige sjøfolk som uten baktanker bringer med

Forts. side 7

Gutter fra Divisjon Viking

Kai Normann:

QUO VADIS?

(Forts. fra forrige nr.)

Når Napoleon lot paven hente til Paris for høytidelig i Notre Dame å krone korsikaneren til de franskes keiser, da la oss minnes at det var den samme Napoleon som satte sluttstreken for det mer enn tusenårige hellige romerske rikes eksistens, personifisert i Habsburgeren — hans senere svigerfar. Skapelsen og bevarelsen av det europeiske fredsrike hadde Napoleon overtatt — likesom han tok keiserkronen av pavens hånd og kronet seg selv.

Ved denne egenmektighet — hvormed han avvebnet de kirkefiendtlige revolusjonæres kritikk — demonstrerte de franskes keiser at det sto ham fjernt å underkaste seg Kirken som dens lydige sønn. Han fikk da også Kirken som sin motstander i det storpolitiske spill og han slo hårdt til overfor den ydmygede og hårdt krenkede pave.

Realisten Napoleon — som bare stolte på seg selv — ville ikke gå inn for det hellige romerske rike etter dets opprinnelige idé med den landene omspennende romerske kirke som sammenkittende og konsoliderende ferment. (Der fantes også protestantiske stater.) Han våget det ikke og han var etter sine personlige anlegg rasjonalist, et barn av opplysningstiden og revolusjonen. Hans anlegg som skuespiller var sydlendingens, han kunne spille i alle farger som en kameleon. Var det en innskytelse som fikk ham til å krone seg selv? Bourboneren — som ventet i England — gned sine hender i glede over den sakralt — i kirkelig henseende — ugyltige kroning. Napoleon var ikke blitt kronet av Gud ved Kristi stedfortreder på jorden — slik som Karl den Store —, usurpatoren hadde kronet seg selv og hans makt ville smuldre til støv, hans rike falle.

Alt dette bør vi ha for øye som Wienerkongressens bak-

grunn. Den gamle europaorden var gjenopprettet. Te deum, nu takker alle Gud. Etter alle disse krigens og nederlagenes år seiren og lukningen av Janus' tempel.

Katolske og protestantiske fyrster møttes og tsaren over alle russere, Alexander kom fylt av drømmen om det store, hellige Russlands verdensmisjon. Bak seg hadde han landet hvor Bysans hadde overvintret i den ortodokse kirke, overvintret også i Alexanders hjerte i tsardømmen om Russland som Bysans' arvtager — ikke minst til de gamle territorier som det ottomanske rike hadde usurpert. Constantinopel ... Hagia sophia ...

Vi tør i Wienerkongressen se forspillet til det begivenhetsrike århundrede som fulgte opp til år 1914 og tiden videre frem til våre dager. Disse fyrster skulle — i sine etterkommere — feles bort som de skygger de var i sammenligning med Cesar Napoleons geni. Franskmenne forjaget i tur og orden sine uduelige konger, som skyndsomt forsvant til England. Revolusjonsåret 1848 gjorde fyrstene våte i buksene, slik at demokratiske forfatninger kunne tvinges igjennom som la grunnlaget for gjennomførelsen av den revolusjon som Wienerkongressen søkte å baste og binde.

Revolusjonen er nu — etter Tysklands og Englands nederlag i 2. verdenskrig — meget nær sin fullendelse. Tsar Alexanders drøm om det store, hellige Russlands verdensmisjon er overtatt av en makt som har gjennomført hans planer på en slik måte at det er blitt antitesen av hans drøm.

Det 19. århundres største statsmann, Bismarck, skapte et germansk rike, så fast sammentømret som det Habsburgske rike — dette konglomerat av folkeslag — vel aldri har vært. Når Wilhelm I. med Bismarck ved sin side i speilsalen i Versailles ble utropt til tysk keiser var ringen sluttet. Keiser: cesar. Arvtager til det europakonsoliderende germanerrike.

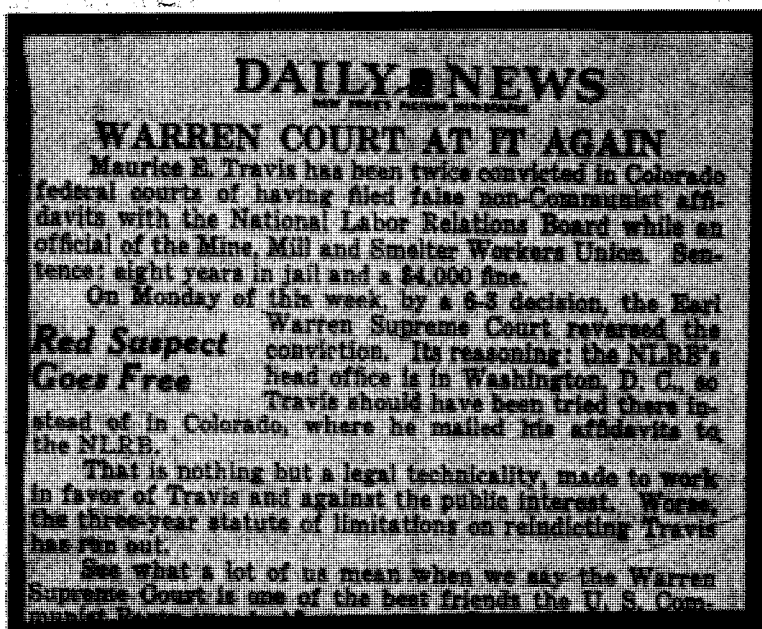
Men seiren var vunnet på Frankrikes bekostning og bar i seg kimen til fremtidige nederlag. Den europeiske broderkrig ... Det europeiske kristne fredsrikes negasjon ... Quo vadis?

V.

Versailles-kongressen — som avsluttet 1. verdenskrig og satte foreløpig punktum for Tysklands posisjon som den konsoliderende makt i Europas hjerte — var vårt århundres Wienerkongress, seierherrenes forsamling, denne

Forts. side 6

HØYESTERETTS ROLLE I USA

NY STRID OMKRING «THE WARREN COURT»

I en tidligere artikkel i **FOLK OG LAND** kom artikkelforfatteren også inn på den amerikanske høyesterett under ledelse av høyesterettsjustitiarius Warren. I etterfølgende artikkel, som en tysk medarbeider har sendt oss, belyses emnet nærmere:

I USA er kontroverser om høyesterett stadig fremme i offentlig debatt. Striden har rast i mange år om Høyesteretts stilling i det amerikanske forfatningssystem. Det dreier seg om hvor langt høyesterett tør gripe inn i lovgivningsmaktens oppgaver.

Den amerikanske forfatning kjenner riktignok som alle moderne forfatninger maktfordelingen i eksekutivmakten (forvaltningen), lovgivningsmakten og jurisdiksjonen (dømmende makt), men det finnes noen avvikelser fra europeiske forhold. Således er den lovgivende makt myndighet, utøvet av kongressen bestående av senat og representanthus, betydelig mindre enn for eksempel parlamentets i Storbritannia.

Høyeste organ for den dømmende makt er høyesterett. Den påligger det å overvåke at forvaltning og lovgivning er i overensstemmelse med forfatningen. Dessuten avgjør den stridigheter mellom forbundsstaten og enkeltstatene og enkeltstatene seg imellom, og fremfor alt spørsmålet om hvor langt forbundslovgivningens myndighet rekke.

I siste henseende fikk spesielt Roosevelt merke høyesteretts makt da i 1935/36 en hel rekke av «New Deal»-lovene ble opphevet fordi de forulempet enkeltstatenes rettigheter eller ikke var i overensstemmelse med forfatningen. Roosevelt forsøkte nå gjennom en lov å få istand en nyregulering av domstolenes kompetanse, men måtte inkassere et alvorlig nederlag. Problemet løste seg imidlertid for ham på naturlig måte, da en hel del av dommerne allerede var gamle herrer. De stillinger som ble ledige ved død og tilbaketreden ble besatt med presidentens tillitsmenn, av hvilke Felix Frankfurter vel var den mest kjente.

Avgjørende for besettelsen av dommerstillingene var ikke juridiske fagkunnskaper, men «politiske fortjenester». Denne politikk ble også fortsatt under de nye «fremskrittvennlige» presidenter Eisenhower og Kennedy. Eisenhower utnevnte i 1953 den tidligere guvernør i California, Earl Warren, til forbundsdommer som belønning for hans fortjenester ved det republikanske partikonvent i 1952, hvor den tallmessig betydelige delegasjon fra California muliggjorde Eisenhowers seier over hans konservative rival Taft. Likedan forholdt det seg med utnevnelsen av Arthur J. Goldberg ved Kennedy, da Felix Frankfurter trakk seg tilbake i 1962. Goldberg hadde skaffet Kennedy støtte fra den amerikanske fagbevegelse, noe som ikke var uvesentlig for hans seier i året 1960.

Siden har høyesterett vært en «fremskrittets borg». Striden dreier seg nå ikke lenger om hvorvidt retten kan gripe inn i forvaltning og lovgivning ved opphevelse av lover. Det har tvertimot kommet derhen at høyesterett har utvidet sin kompetanse så vidt at den griper til forholdsregler som egentlig henhører un-

der den lovgivende makt. Retten har forlatt sin rolle som voldgiftsmann mellom forvaltning og lovgivning og som vokter av forvaltningen, og er mere og mere blitt til et instrument for regjeringen i dens «fremskrittspolitik».

En av de tyngst veiende avgjørelser av høyesterett under justitiarius Warren var den av 17. mai 1954, hvorefter «segregasjonistiske» skoler ikke var forenlige med forfatningens ånd. Såvidt kan dommen vel godtas. Men ut over dette befalte retten «rasemessig integrasjon» i alle amerikanske skoler, en forholdsregel som var et betydelig inngrep i enkeltstatenes rettigheter, i deres lovgivningsrett, samt i hver enkelt amerikansk borgers rett til fri avgjørelse.

Med dette vedtak gav høyesterett startskuddet for utbruddet av rasekampene i USA. Dommen førte delvis til groteske konsekvenser. For å kunne gjennomføre den befalte integrasjon i skolene i strøk hvor det bare bodde hvit eller svart befolkning og det derfor bare var «hvite» eller bare «svarte» skoler, ble barna ofte transportert mange kilometer med busser til skoler i andre bydeler.

Gjennomføringen av den anordnede integrasjon bragte i flere tilfeller med seg mektige forbundsintervensjoner, som for eksempel i Little Rock i Arkansas, hvor Eisenhower i 1957 satte inn den 101. luftlandedivisjon, eller i Oxford i Mississippi, som Kennedy i 1962 lot besette med 26 000 mann, for å tvinge gjennom immatrikuleringen av en eneste svart student. Til sammenligning kan anføres at USA-garnisonen i Vest-Berlin bare er på 6000 mann.

En rekke dommer til gunst for det kommunistiske parti og fremfor alt dommen av 17. juni 1957, den såkalte «røde mandag», som innskrenket betydelig retten for kongressens undersøkelseskomiteer til å beskjefte seg med undergravningsvirksomhet, førte ikke til økt tillit til Earl Warren. Antikommunister og konservative organisasjoner

Earl Warren

NIELS NIELSEN:

Socialdemokratiets Problemer

I de politiske partiers stilling til hinanden i de europeiske Lande er det internationale Socialdemokrati placeret som en Lus mellem to hårde Negle; indeklemt og sat tilvægs med Ryggen op ad Muren af den lokale og den sovjetrussiske Kommunisme. Måske gælder det i højere Grad for Danmarks end for Udlandets socialdemokratiske Regjeringer, at de aldrig har forstået sig på de Problemer, der kan opstå, især for Valutabalancen, når den fulde Beskæftigelse skal have Prioriteten, og Købeevnen derfor bliver stor.

Den afgørende Faktor for Valutastillingens Udvikling i Danmark vil altid være Værdiforholdet mellem Eksporten og Importen. Tager vi Europa som Helhed, vil det foruroligende Problem altid være Inflationen. Derimod har USA længe haft et konstant Prisnivå, og derfor opnået konkurrencemæssige Fordele. For Europas vedkommende gælder det om at sikre sig mod at Indkomsterne ikke forøges mere, end der er produktivtetsmæssig Dækning for. Det er ikke nogen Tilfældighed at vi her i Danmark, rundt regnet, har en Krise om Aret, når Regeringen er socialdemokratisk. Denne Forstyrrelse i det økonomiske Liv er en logisk Følge af at Samfundets Økonomi under et marxistisk Regime dirigeres af Folk, som savner Evnen og Viljen til at tage den sunde Fornuft med

lanserte derfor en petisjon med det formål å avsette Earl Warren og anklage ham for brudd på forfatningen.

Den siste opphisselse over «the Warren-Court» skyldes en avgjørelse av høyesterett av 15. juni 1964, da grensene

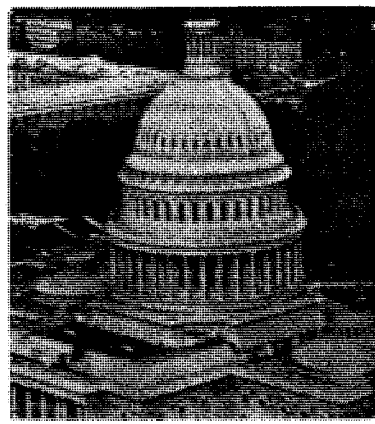
Forts. side 7

på Råd.

Et Tilfælde for en halv Snes Ar siden kaster et skarpt Lys over Socialdemokratiets ansvarelsøse Politikk på det økonomiske Område: Medens den øvrige Verden i 1954 oplevede en næsten mirakuløs Opgang, havde Hedtoft-Regeringen i 1947-50 præsteret det Kunststykke, at trække Danmarks Økonomi ud i et temmelig bundløst Morads; den socialdemokratiske «Triumfvogn» kørte fast i Mudderet i Oktober 1950. De reddedes ud af den vanskelige Situation ved at vælgerne lod Statsministerposten overgå til fhv. Landbrugsminister Erik Eriksen — og det skønt Partiet Venstre kom ind som valgets største Taber. Mærkværdig nok viste Stemmetallene, at Socialdemokratiet som Parti ikke havde fået et nævneværdigt Tilbageslag som Følge af Overgangen til den nye Udenrigs- og Forsvarspolitik (fra Af- og Nedrustning til Oprustning). De blegrøde Vælgermasser ræsonnerede åbenbart som Konen i Eventyret, der, da hendes Mand ved en Række uheldige Handelsaffærer tilsidst havde tilbyttet sig en Pose rådne Æbler, sagde: Hvad Fatter gør er altid det rigtige.» Det er intet Under at der med den korrupte marxistiske Politikk går ad Hedhusene til med Danmarks Inden- og Udenrigspolitik. Når det røde socialdemokratiske Æble i Danmarks Kravlegård i Efteråret, efter Khrustjovs Sommervisit, er modent, venter den russiske Statschef, at det falder ned i hans fremstrakte Turban.

Når Socialdemokrater og Kommuniste, vil sammenlægge de forskellige Farvenuancer, så står de ved det attråede Mål: Verdensrevolutionens Fuldbgyrdelse. En Episode fra Tyskland viser den socialdemokratiske Taktikk i Funktion: Konrad Adenauer havde for nogle Ar siden let Spil med Socialdemokraterne. Til en Begyndelse opponerede de, og sagde Nej til hans Politikk. Tilsidst blev de trøtte af at sige Nej — de blev nervøse

Forts. side 7

Nytt bidrag - -

(Forts. fra side 1)

forstadskretsene gi Keating sjanse til seier.

Kennedys vanskeligheter med jødene stammer fra de dager da hans far Joseph Kennedy i egenskap av USA-ambassadør i London gav Roosevelt altfor kraftige advarsler mot å gå til krig mot Nazi-Tyskland og uttalte altfor vennlige meninger om Hitler. Det lykkedes John Kennedy å overvinne jødernes mistro, men Bobby syntes mere å være sin fars sønn. Hans tidligere tilknytning til avdøde senator McCarthy og dennes undersøkelseskomité (mot uamerikansk virksomhet — vår anmerkning) — talte også mot ham.

Senator Kenneth Keating spilte på denne (jødiske) misstro gjennom å anklage Bobby Kennedy for at denne under sin embetstid som justisminister hadde foreslått at det av regjeringen (under krigen) beslaglagte storselskap GENERAL ANILINE & FILM CORP burde selges til et sveitsisk holdingselskap, som dengang ble eiet av Tysklands store I. G. FAR-BEN-KONCERN, «en notorisk utnyttar av jødisk slavearbeid». Keating selv hadde tidligere foreslått at bolaget skulle selges til utelukkende amerikanske privatinteresser. Men da salget (til det sveitsiske holdingselskapet) ble meddelt offisielt 1963 så hadde ikke Keating protestert.

Juridiske liberale begynte å fordele sine valgfondbidrag dels til Johnson-Humphreys valgkampanje og dels til Keatings, mens Bobby Kennedy ble forbigått. For å finansiere sine egen valgkampanje som kostet 1,5 millioner dollars, ble Bobby nødt til å ta et dypt grep i sin egen 10-millioners formue.

Senator Keating (som trass i sitt republikanske partimedlemskap var en fanatisk motstander av Goldwater) vet fra 18 års politisk erfaring hva hver nasjonalitetsgruppe i New York ønsker. Som en større feinsmecker enn Bobby Kennedy spiser han kosherpølse med pickles og ostekaker (jødiske matspesialiteter — vår anmerkning) under sine promenader i den overvelende jødisk bydel Lower East Side, hvor han er en velkjent figur. Et av de slagord som hilste ham der lød: «Keating og Israel hører sammen som leire og langhalm.»

Keating hadde også skaffet seg goodwill hos italienerne ved å utnytte deres raseri mot justisdepartementets forhør av den tidligere gangster Valachi (som ble vist i TV). Gjennom disse forhør hadde nemlig en rekke gangsterele-

menter med italienske navn blitt presentert for det amerikanske publikum. Keating skaffet seg til og med grekeres sympati ved å fordømme Tyrkias holdning i Kypros-spørsmålet. Det finnes bare 31 000 tyrkere i New York, men 77 000 grekere.

Kennedy på den annen side stod høyt hos andre folkegrupper i New York: tyskerne (675 000), irlenderne (492 000), polakkene (685 000). Han ofret også spesiell oppmerksomhet på 2 millioner negere og puertoricanere som tradisjonelt stemmer demokratisk og er anti-Goldwaterinnstilte.

Begge kandidater beskyldte hverandre med rette for å utnytte nasjonalitetsgruppene i sin stemmetigging, men fortsatte ikke desto mindre begge to med å gjøre det. «Jeg er ikke ute etter jødestemmer eller negerstemmer eller katolske stemmer,» sa Bobby. Men da sto han iallfall med en yamilka (jødisk bønnekallott) på hodet og pratet med en rabbiner. Der stod han foran publikum (det jødiske) i Grossingers forum og for sikret at hans far under sitt besøk i Hollywood hadde fått et slikt godt inntrykk av hvorledes de store jødiske filmkonger Sam Goldwyn og brødrene Warren oppdrog sine barn at han «bestemte seg for å oppdra sine egne på samme måte.»

Keating på sin side beklaget seg over Bobbys «evige snakk om jødiske stemmer, italienske stemmer og stemmer fra alleslags grupper.» — «Jeg tror ikke,» sa han, «at det forekommer slik blokkstemming i New York.» — Nei, men det hindret ham ikke i å minne sine jødiske tilhørere om at han hadde fått et skogholt i Israel oppkalt etter seg, og i å verve italienske sympatisører ved å opphøye Columbus' dag til nasjonaldag.*

Så langt de talende glimt fra den amerikanske valgkampen. De er visselig belysende når det gjelder den måte på hvilken politikere og «statsmenn» skaper deres plattform som dirigenter av «den fri verdens» skjebne.

MAJOREN FUSKER

Den morgenbladske major har ikke gjort så meget ut av seg som mange kanskje hadde trodd — iallfall ikke til det bedre. Han har vært temmelig anonym utadtil iallfall. Men forleden hadde han da en signert anmeldelse av Sefton Delmers bok om sine løgnmeritter under verdenskrigen.

En kunne kanskje ventet at den meget demokratiske redaktør i MORGENBLADET hadde tatt like sterk avstand fra Delmers propagandaløgn som han og alle de andre gode nydemokrater gjør det når det gjelder propagandaen til en dr. Goebbels. Men ingenlunde, han finner avsløringene meget interessante og lærerike for fremtiden.

Nå, han om det. Men når han i sin anmeldelse løselig henslengt sier at «SS var endel av Wehrmacht», så fusker han i kortene. Det er riktig at Waffen-SS var en del av Wehrmacht — noe man forøvrig ikke har villet innrømme hittil — men vanlige norske lesere forstår ved SS Himmlers spesialavdelinger av politi og konsentrasjonsleirvoktere, som ikke gjorde krigstjeneste og som slett ikke var noen del hverken av Waffen-SS eller av Wehrmacht.

MANGE SMUGLESERE

har FOLK OG LAND. I sakens natur er de mange, mange flere enn når det gjelder andre publikasjoner. Vel, vi er glad for å bli lest, men vi trenger også inntekter for å kunne gi ut avisen regelmessig. Hva om nettopp du som leser dette i hemmelighet sendte oss noen kroner nu da vi trenger dem så sår? Send dem til FOLK OG LAND, postgiro 164 50. Namnet kan være fingert bare det skrives «Stenad» eller lignende på talongen så vi vet hva det gjelder.

FORBUNDET

VI MÅ HA HJELP!

Det blir i disse dage sendt rundt giroblanketter og noen trykksaker til våre medlemmer og bidragsytere forøvrig. Innbetalingene har ikke gått så bra som ønskelig kunne være og alle må nå forstå at hvis en ønsker virksomheten oppretholdt, må de enkelte også være villige til å ofre litt økonomisk.

Vi ber alle våre venner huske på oss, og vi ser gjerne at også nye bidragsytere som setter pris på at det finnes et organisert uttrykk for kravet om revisjon av «retts»oppgjøret slutter seg til den gamle garde.

FORBUNDET FOR SOSIAL OPPREISNING

POSTBOKS 3214 — OSLO — POSTGIRO 1 50 28

QUO VADIS? —

Forts. fra side 4

gang ikke representert ved fyrster, men ved politikere. Monarkenes tid var forbi, politikernes tid var kommet.

Versaillesfredens resultat betydde at Tyskland (og Østerrike) ble sønderlemmet og utlevert til å tømme fortvilelsens beger til bunns ved hunger og ydmykelse. Det samlet seg opp en bitterhet og harme i det tyske folk som en dag måtte eksplodere i en nasjonal bølge som hensatte selermaktene i forundring og skrekk. For at dette skulle skje manglet bare en genial leder.

Hitler kom som svar på et rop, et skrik som steg frem fra sjelens dyp hos et helt folk.

Han ble arvtageren til en byrde, et kall som har vært germanerens helt fra Karl den Stores dager: å konsolidere ordningen i Europa i kamp mot indre oppløsning og ytre farer. Han følte seg — i likhet med Vidkun Quisling — som redskap for høyere makter, utvalgt for et livskall av vital betydning i en tid av lurende fare. (Les Kubzecs bok «Mein Jugendfreund Adolf Hitler.»)

Også denne store germanerhøvding tilhører nu historien, men også i aller høyeste grad nutiden å dømme etter den plass han inntar i offentlighetens bevissthet, ikke minst på grunn av de daglige gjentatte angrep på ham. Man frykter og hater ham ennå. Vil den fulle sannhet om ham bli kjent og akseptert av offentligheten i vår levetid? Historikerne arbeider og de er ikke alle korrupte. Mange mennesker ønsker å vite mere, de tørster etter å kjenne sannheten, den fulle sann-

het. (Mange tror ikke på gasskamrene.)

Hvorfor da ikke nedsette en internasjonal kommisjon til å granske det foreliggende materiale og finne frem til det faktiske, objektive forhold? Det sier seg selv at også tyske nasjonalsosialister må være med i denne kommisjon, hvis motto må være sannheten, bare den fulle sannhet. Den Vesttyske stat burde gå i spissen i arbeidet med å forlange og gjennomtvinge at kommisjonen nedsettes, slik at det tyske folk og verden forøvrig kan overbevises i den ene eller den annen retning ved virkelig objektivt bevis.

Hitler — som mange, mange ser ham — var ingen bøddel, ikke engang en hård mann med mindre han ble tvunget til det: — han var en nasjonal fører, en statsmann som hadde påtatt seg en tilsynelatende uløselig oppgave. Med sammenbitt munn, med ukuelig energi gikk han i gang, og for det tyske folk utstrålte han en personlig magnetisme som gjorde alle ting ny.

Han skapte nasjonalsosialismen. Han forenet det autoritære nasjonale styre med sosialismen, omsorgen for den brede masse. Av den grunn var han dobbelt farlig for samfunnsstyrterne og han måtte bringes til fall, hans livsverk ødelegges, hans minne smusses til med hva middel som helst ved hjelp av organisert propaganda, slik at endog ubefestede sjeler blant hans tidligere tilhengere betrakter ham som en personifisert djevel.

Hitler skal ha sagt at etter krigen ville han grunnlegge et vidtgående samarbeide med Kirken, som bygger på det autoritære prinsipp og er en fast borg mot de nedbrytende krefter i tiden.

Var det tanken på das hetlige römische Reich deutscher Nation som foresvevet ham? De gamle tyske keisere? Riket som er av Gud — med velsignelse fra oven ved det kors ved hvilket Konstantin selret?

Hvem kan i dag besvare dette spørsmål...

Domine, quo vadis?

TANNLEGE MAAMØEN

Hansteensgt. 2

Tlf. 44 43 33

ANNELISE PAROW

TANNINNSETNING

Trondheim

Tannlege

MARTIN KJELDAAS

Hansteensgt. 2

Tlf. 44 75 54

Høyesteretts rolle i USA Med frontkjemperne -

(Forts. fra side 5)

for valgkretsene til noen av enkeltstatenes parlamenter ble forandret. Valgkretsgeometri er som bekjent alltid vanskelige spørsmål. I dette tilfelle dreiet det seg om noen landsens valgkretser hvis innbyggerantall gjennom flukten fra landsbygden var blitt forminsket, slik at det her trengtes færre stemmer for å oppnå et mandat enn det trengtes i byvalgkretser. Retten stilte seg på det standpunkt at den politiske representasjon mest mulig måtte tilnærmes grunnsetningen «one man one vote» og foreskrev tilsvarende reformer som enkeltstatene måtte gjennomføre før valget, noe de underordnede forbundsdomstoler skulle våke over. Denne avgjørelse var utvilsomt et innbrytning i enkeltstatenes rettigheter, idet det var underlagt deres myndighetsområde å gjennomføre en reform. Det

er dessuten åpenbart at ved disse forholdsregler skulle det konservative element trenges tilbake, idet dette var sterkere representert i landkretsene.

I begge kongressens hus ble det innbragt forslag til nyregulering av høyesteretts maktområde. Det har nemlig foregått en utvikling som fedrene til den amerikanske forfatning ikke hadde regnet med. Det vil nok komme til skarpe sammenstøt fremover også. Stadig flere amerikanere innser, uavhengig av valgresultatene, som dreiet seg om andre spørsmål, den skjebnesvangre rolle som høyesterett under justitiarius Warren med hans egenmektige fortolkning av forfatningen spiller og forstår at den er en fare for demokratiet. Bevegelsen «Impeach Warren» (Anklage mot Warren) vinner nye tilhengere.

H-D-H

(Forts. fra side 4)

mat. Da kan en slik aften være riktig hyggelig. Ruths mann og kameratene hans under minesøkingen hjelper også til. De har byttet inn kurvevis med skipskull mot fisk. Alle hjelper til. Men vi må riktignok være svært forsiktige.»

«Du har det jo verst, Helga,» sa jeg. — «Men jeg skaffer det meste. Bare prøv å leve uten merke, så sulter du fort ihjel.» — «Hvor kommer medikamentene fra,» ville Larsen Berg vite. — «Vi er jo ovenpå hver dag og da faller det noe av. Stabslegen forstår jo det,» belærte søster Lina oss. «Mere trenger dere to virkelig ikke å vite. Dere spør verre enn politiet.» — «Jeg er halvveis en,» mente Larsen Berg. «Jeg har tjenestgjort ved et politikompani.»

*

Ukene gikk. To av nordmennene var friske igjen. «Vi gir vårt æresord på at vi aldri har vært her. Vi er nettopp kommet over fra den russiske sektor. Vi blander oss med fangene i «sone F.» I løpet av fjorten dager er vi hjemme igjen.» — «Iallfall i et norsk fengsel.» — «Når dere kommer hjem og det går dere godt, så send et kort til Ruth med ordet «Sol». Hvis det går dårlig med ordet «Regn». — «På æresord, Helga, det skal vi gjøre.»

Det varte to ganger fjorten dager, så fikk Ruth et brev fra mor til den ene kameraten. Det var det første brev som nådde oss fra Norge etter krigen. Det bar nesten tyve stempler og kontrolltegn og ble overrakt Ruth av konsulatet i Hamburg. Ordet «Regn» forekom fire ganger. Nu visste vi hvorledes vi hadde å forholde oss. «Hjemme ville vi bli dyvåte, og det er ikke sundt,» erklærte søster Lina og dermed ble det.

En nederlender, de to dansker og en nordmann forble hos oss. «Vi skal få dem også friske!» hevdet dr. Løwe. Han var en ung, dyktig lege som hadde tjent ved «Germania» og senere var havnet her sammen med valonerne.

Dessverre skulle han ikke få rett. Vår danske kamerat Holger fikk et farlig tilbakfall. Rådløse stod de to leger der. «Medikamentet vi trenger kan ikke kjøpes i dag. Jeg vil forsøke hos tommyene, kanskje de avgir noe.» Stabslegen forsvant med bekymret ansikt gjennom kjellerluken. Da han dukket opp igjen noen timer etter var ansiktet hans nesten fortvilet. «De vil ikke gi oss noe, vi kan råtnes.» Dr. Løwe som var kommet til, siden i morges hadde han ikke forlatt kjelleren vår, fikk en innskytelse: «Monte Rosa!»

Socialdemokratiets —

(Forts. fra side 5)

af Adenauers Fremgang — de besluttet sig til at sige Ja, at samarbejde og sideordne Modsætningerne. Og nu har de Fremgang, medens Adenauer tabte Spillet.

Det er nu 47 Ar siden, først Februar- derefter Oktober-revolutionen, rejstes af Bolshevikerne under Lenin og Troztskij i Rusland. Det kunde være af Betydning, til en Afklaring af den offentlige Mening, at undersøge hvorledes denne Begivenhed bedømmes af visse fremsynede i det vestlige Europa. På Forlaget «Fremad» er udkommet en Bog, skrevet af en tidligere aktiv marxistisk Socialist, A. Rudolf, der i Lede, og med Afsky, har sagt Farvel til det kommunistiske Rusland. Forfatteren rejste til Rusland med det Håb at skulle medvirke ved Reorganisationen af et Samfund, der ikke var belastet med de grove Fejl og Mangler, som Marxisterne påstår, hæfter sig ved «de kapitalistiske Samfund» i Vesteuropa. Efter at have opholdt sig i det russiske Samfund i Arene mellem 1930-35, forlod han imidlertid dette Land, der efter Sigende skulde flyde med Mælk og Honning, idet det stod ham klart, at det socialistiske Eksperiment i Rusland var en kæmpemæssig Svindel.

Her er altså Tale om Afsløringer af en Iagttagelse, der har studeret Forholdene inde i selve Ruslands Hjerte, bagved Jerntæppet. Man får ved at læse hans Beretninger en begrundet Tvivl om at det nogensinde vil lykkes at ændre den nuværende Samfundsstruktur i den gamle Verdensdel i Retning af Kommunisme, m.a.o. at alle Reformbestrebelses og Forsøg på at forandre Styreformen med Sovjetunionen som Møn-

ster, vil vise sig at være ganske virknings- og frugtesløse — og som den uundgåelige Følge vil medføre meningsløse og blodige Krige.

Magister, Henning Kehler, skrev efter et Ophold i Rusland: «Utvivlsomt er det Socialisternes og Kommunisternes største og mest skæbnesvangre Vildfarelse, at de ikke har hejst Korsflag over deres Bevægelse og Kamp. At de har ladet Marx og Darwin skygge for Jesus Kristus. Derfor er Hagekorset og andre fascistiske Bannere blevet hejst over deres Fallitbo og Nederlag.»

Statsminister, Jens Otto Krag, er en værdig Repræsentant for den vulgære Materialisme, der påstår at alt består av Stof, at det sjælelige og åndelige, enten er et Produkt af det legemlige, eller et ledsagende Bifænomen uden Betydning. I det 20. Arhundrede har Menneskemasserne kun lært det moderne Livs Teknik. Vi er blevet oplært i en Skolevisdom, der har vænnet os af med selv at tænke: Nutidsmennesket lever i en udadvendt Tilværelse; det indre Liv er blevet en misrøgtet og forkrøblet Vanskabning. Samtidig med at de ydre «Fremskridt» gik fra Sejr til Sejr, skrumpede hos det moderne Menneske, det såkaldte sjælelige og åndelige Liv ind til et uudviklet Rudiment. Ingen tillægger længere den psykiske Livsfunktion nogen større Betydning, fordi den, som man mener, ikke tjener nogetsomhelst praktisk eller fornuftigt Formål. Denne Bevægelse, med negativt Fortegn, er Enderesultatet på den «Udvikling», der har fundet Sted gennem de 2—3 sidste Slægtled. Under den materielle Udviklingsproces har de demokratiske Undermålere fortrængt den latinske Kultur og den humanistiske Dannelses-

Bøker til jul?

Det hender hvert år like innunder jul at vi får bokbestillinger som det ikke er oss mulig å ekspedere før jul. Dels har vi ikke alltid bøkene på lager og da tar det en ukes tid for oss å skaffe dem, og dels er postverket så belastet at forsendelsene blir forsinket. Vi ber derfor alle som skal ha bøker før jul om å være ute i tide. Foruten de tyske bøker som vi har omtalt og frembudt tidligere, minner vi om en utmerket julegave for dem som ikke kan eller ikke bryr seg om å lese tysk, nemlig den meget omtalte

SVEN ERIK DAHL: Der er en hage ved alle kors.
Pris: kr. 22,—.

VI NEVNER I DENNE FORBINDELSE OGSÅ:

SVERRE HELLIKEN: Tenk selv! Kr. 10,—.

Sannheten om Quisling (Professor Unstads studie i norsk oversettelse). Kr. 9,—.

AV AKTUELLE TYSKE BØKER ANBEFALER VI:

HANS SEVERUS ZIEGLER: Adolf Hitler aus dem Erleben dargestellt. Kr. 38,—.

ERICH KERN: Verbrechen am deutschen Volk. Dokumente alliierter Grausamkeiten 1939 - 1949.
Pris kr. 38,—.

HELMUTH SÜNDERMANN: Das dritte Reich. Eine Richtigstellung in Umrissen. Kr. 32,—.

ERICH KERN: Kampf in der Ukraina 1941 - 44.
Kr. 32,—.

Alle de ovennevnte bøker har vi på lager for øyeblikket. Men — vær ute i tide hvis De vil ha bøkene til jul! Bøkene sendes fraktfritt mot forskuddsbetaling, ellers mot oppkrav.

FOLK OG LANDS BOKTJENESTE Postboks 3214, Sagene, Oslo 4.

Kristne Venner

Har du lyst til å treffe gamle venner i et åpent miljø? — **Kristne Venner** møtes den første fredag hver måned i Colletsgate 43. Etter en tale er det bevertning og anledning til selskaperlig samvær.

Møtetid: kl. 19,30.

Daglig friske blomster

Blomsterforretning

SYNNØVELIE

Kranser til alle priser

Frognerveien 30, Oslo

Tlf. 44 22 30

FORLOVELSESRING-SPECIALEN

tillbyr moderne, garantert 14 karat stemplet håndarbeidede ringer fra kr. 95,— pr. par. Sender pr. postoppkrav portofritt over hele landet. Dessuten + 50% rabatt på grunnprisen.

SKRIV EFTER RINGMAL!

Ringene blir sendt straks jeg får bestillingen.

Gullmedmester

Thorvald A. Olsen

Skottegaten 20 v/ Metodistkirken.

Bergen

Willy Brandt —

Fort. fra side 1

motløs blir fienden. (I dette tilfelle hans egne landsmenn: tyskerne). Og så kommer ryktene av seg selv, villere og villere og lammer de kraftige never, opphisser de egne landsmenn, treffer fienden dødelig hvor vi rekker ham. Våre patruljer kan også ødelegge veier, sprengte fabriker i luften, tilintetgjøre jernbanelinjer og skjære over telefonledninger. Og sluttelig det viktigste mål for våre patruljer — å vekke opp den egne befolkning! Den skal gå ut på gaten, den skal holde sammen, den skal måle fienden med hånlike blikk og spytte på hans hær.»

Til Haager landkriksreglementet stillet herr Brandt seg slik:

«De 35 år gamle folkerettsregler danner intet holdbart grunnlag lenger for bedømmelse av krigføringen i våre dager. Mordet på tyske soldater og gendarmen må sees på bakgrunn av den tyske okkupasjonspolitik som blir drevet i Polen — Når vi holder oss til de aktuelle hendelser, blir det åpenbart at for eksempel i Sovjetsamveldet ble partisankampen organisert og proklamert av myndighetene.»

Fra et annet avsnitt i «Ny front» henter vi:

«Faktisk er stillingen i dag at Hitler — den fascistisk organiserte tyske kapital — må ville krigen fordi han må gå til grunne i fred. Men Sovjetsamveldet vil i dag intet annet enn freden. Sovjetsamveldets interesse av å opprettholde freden faller sammen med interessen til arbeiderklassen utenfor Russland. Man kan spekulere over at den kommende krig byr nye revolusjonære sjanser. Men gunstiger er det i hvert fall for arbeiderklassen når den gjennom opprettholdelse av freden sikrer Sovjetsamveldets posisjon, styrter Hitler som støtvepenet til den nedadgående kapitalisme mot Sovjetsamveldet og kan skape en bred fremrykning av den internasjonale sosialisme. Revolusjonære kan ikke gjøre annet ut av denne situasjon enn å drive den fascistiske kapitalisme til krig.»

Og videre:

«Løsningen av de problemer som ligger foran oss kommer vi ikke nærmere ved å påberope oss gamle teser. Revolusjonær realpolitikk og ikke virkelighetsfremmed dogmatisme fremfor alt i krigsspørsmålet. Den virkelige stilling er imidlertid i dag utvilsomt en annen enn i 1914. Sovjetunionen har eksistert i nesten 20 år og utfolder på en gigantisk måte sine produksjonskrefter ved siden av en kapitalistisk verden i forfall. Siden Sovjetsamveldet oppstod er det entydig klart for alle revolusjonære at Sovjetstaten må forsvare seg med alle krefter og føre den revolusjonære krig der hvor det er nødvendig. For den kapitalistiske verdens proletarer ble det en ubetinget plikt å beskytte Sovjetstaten, i krigstilfelle ved å rette hele sin kamp mot den kapitalistiske verdens krigsapparat.»

Ennu et sitat fra «Norsk front»:

«Men det som nu skjer må i all fremtid gjøre det umulig å finne krefter for et samarbeide, spesielt med hint folk

(hans eget!) som i dag opptrer med krav på å være Europas herrefolk!»

Såvidt DEUTSCHE NATIONAL-ZEITUNG. Alle herr borgermester Brandts våpenfeller innen den borgerlige leir fra dengang og alle hans beundrere i den samme leir i dag, bør studere disse gjengitte uttalelser med interesse, slik at de endelig engang kan bli klar over hva de kjempet for dengang og hvorledees de blir tatt ved nesen i dag av en smart gammel revolusjonær i fåreklær.

Politikeren og dommeren

En kort sketch:

Et dystert kjellerrom uten vinduer, dør på høyre og venstre vegg, midt i rommet et bord med stol på hver side, i kroken i bakgrunnen en skrubbert. Det er senhøstes 1944.

Dommeren inn døren til venstre, han har en sid, sort fløyelsmaske for ansiktet, setter seg ved bordet og venter.

Politikeren inn døren til høyre, han bærer lang ansiktsmaske av rød dongeri, setter seg ved bordet. Kort pause.

Politikeren: (Hans stemme har en tydelig metallisk klang, dialekten er umiskjennelig Oslo vestkant, hans tale er stakato, bydende, likesom ikke tålende motsigelse).

— Jeg har i dag innkalt dommeren til dette sted i en sak av den aller høyeste viktighet for folk og fedreland. (Dommeren nikker forbindtlig). Sosialismen seirer på alle fronter. Det er bare et spørsmål om kort tid før nazibarbarene må overgi seg betingelsesløst.

Straks kapitulasjonen er underskrevet, skal jeg gjøre opp med mine motstandere, med mine fiender, våre hjemlige nazipøbler. Jeg pålegger hermed dommeren å gjennomføre dette store oppgjør, denne nasjonale rengjøringsprosess. (Dommeren nikker samtykkende. Kort pause). Straffeloven bestemmer i § 86 at den skal straffes som under en krig, hvori Norge deltar, yter finenden bistand i råd eller død. Jeg har med rettslig bindende virkning bestemt at krigen mellom Norge og Nazi-Tyskland begynte 9. april 1940 og varer uavbrutt inntil kapitulasjonsdokumentet blir underskrevet. Videre har jeg med rettslig bindende virkning bestemt at det å være medlem av Nasjonal Samling eller av organisasjon knyttet til denne sammensvergelse er straffbar bistand til fienden. Og siden det er den forbryterske vilje som skal rammes og straffes, har jeg også bestemt at det å ha søkt opptakelse i N. S. eller i tilknyttet organisasjon, eller å ha understøttet N. S. og sideorganisasjoner er straffbar bistand til fienden (Pause). Oppgjøret med nazi-svina skal være strengt og effektivt, ingen nølen, ingen barmhjertighet. På vårt skinnende nasjonale og demokratiske skjold tåles ikke den minste brune flekk! (Pause).

Har dommeren forstått sin oppgave?

Dommeren: Ja, Herre Politiker.

Politikeren: Jeg vil yte dommeren all mulig støtte under dette oppgjør, denne store nasjonale og demokratiske renselsesprosess. (Med respektløs latter).

SOVJETPRESS PÅ FINNLAND.

Moskva har i en skrivelse til regjeringen i Helsinki klaget over tiltagende antisovjetisk propaganda i Finnland. I en vedlagt liste var det oppført sovjetfiendtlige bøker, tidsskrifter og flyveblad som skal vært utgitt i den senere tid. For å gjøre slutt på denne «uvennlige propaganda» ble det krevet utferdigelse av nye lover og forordninger. Dessuten ble den finske forening for reserveoffiserer og forbundet for reserveunderoffiserer beskyldt for å holde «hemmelige sammenkomster». På disse skal angivelig «militære aksjoner til endring av den finsk-sovjetiske grense» være forberedt. Moskva krever øyeblikkelig oppløsning av de to forbund. Så får en da se hva regjeringen Kekkonen vil gripe til i dette dilemma. Sistnevnte ble forøvrig nylig dekorert med Leninordenen i forbindelse med 20-års dagen for våpenstillstandsavtalen mellom Sovjet samveldet og Finnland i 1944.

NIEMÖLLER TREKKER SEG TILBAKE.

Synoden for den evangeliske kirke i Hessen og Nassau valgte på sitt møte i begynnelsen av måneden en etterfølger for kirkepresident Martin Niemöller som trekker seg tilbake på grunn av alderen.

FORTJENESTEN FØRST!

Det er bare de forvirrede norske politikere som imellom er tilbøyelig til å glemme økonomien. Det gjelder bl. a. forholdet til Sør-Afrika som de omhyggelig ødelegger av hensyn til negerstater som selv handler ganske annerledes. «African Express» meddeler iallfall: FN-statistikken for året 1962 beviser at selv de skarpeste kritikere av den sør-afrikanske rasepolitikk driver handel med republikken. Til disse hører ifølge en FN-beretning følgende land: Tsjekkoslovakia, Polen, Israel, Malaya, Irak, Filippinene, Pakistan, Ceylon, Indonesia, Burma, Elfenbenskysten, Sudan, Ghana og Jugoslavia. Sør-Afrika kjøper eksempelvis ullprodukter fra Kina. Vi

Dertil har bispen lovet å lyse velgjørelse over verket. (Reiser seg). Vel, dette var oppgaven. Gå til verket!

Dommeren: Stol på meg, Herre Politiker. (De veksler håndtrykk).

Politikeren (tar skrubberten, rekker den til dommeren). Ta denne skrubberten og ha den som kamufasje om du skulle treffe en nazi-satan.

(De går hver til sin dør og forsvinner. De første takter av «Selren er vår» lyder dempet.

A. D.

dere forble Storbritannia i 1962 Sør-Afrikas største handelspartner. 0,1 pst. av den sør-afrikanske eksport gikk til Storbritannia, 29,8 pst. av den sør-afrikanske import kom fra England.

BLIR SCHRÖDER FJERNET?

Den schröderske utenrikspolitikk som vil binde Vest-Tyskland til en fortsatt og evig satellittlilværelse rundt USA vekker ikke begeistring i Tyskland. Således anstrenger en sterk gruppe innen CDU/CSU seg for å få Schröder fjernet og erstattet med professor Hallstein, for tiden president for Fellesmarkedet.

VEL ANVENDT UTVIKLINGSHJELP.

Som det ble kjent gjennom en parlamentsdebatt i Nairobi anvender negerbøndene i området Embu i Kenya ikke de tilstøtte regjeringssubsidier på en hensiktsmessig måte. Istedenfor å anskaffe kunstgjødsel til jordbruket sitt, bruker de afrikanske bønder utviklingshjelpen til kjøp av unge hustruer. — Viselandbruksminister Osogo meldte rystet at bøndene som kjøpte de unge hustruer nu var ute av stand til å betale tilbake regjeringskreditten.

YTTERLIGHETENE MØTES.

Den tyske «National-Zeitung» har som kjent gått inn for en nærmere tysk-kinesisk forbindelse for på det vis å kunne øve press på Sovjetsamveldet med hensyn til gjenforeningen og østområdene. Mao har også offentlig gitt støtte til slike tyske krav. Mens regjeringen Erhard intet initiativ tar i den retning av hensyn, ikke til Tyskland, men til amerikanerne, så har Willy Brandt en fin nese for hva som er populært med sikte på valget. Han har uttalt seg for et tysk initiativ i Kinapolitikken og antydnet at Peking kunne gi verdenskommunismen en ny innstilling til det tyske spørsmål.

SÅ SANT!

Den kirkelige avis «Vie protestante» i Sveits offentliggjorde for en tid siden en erklæring av professor G. Meau-

Det er nu

innsatsen må gjøres for å sikre utgivelsen av FOLK OG LAND regelmessig også i 1965. Bruk giroblankettene hurtigst mulig! Glem ikke et ekstra bidrag!

tis ved universitetet Neuenburg: «Hvem ser ikke at felttoget mot Sør-Afrika vesentlig blir ført av misunnelse. Holdningen til verdens hvite får meg til å tenke på de adelige fra Ancien Régime, som også glade saget løs på den gren de satt på.»

SJOKKPRISER

Marinekikkerter til enestående priser. — 1. kl. optikk «hard coated», antirefleksbeh. korrigert, får derved STØRSTE LYSSTYRKE og SKARPHET

Justerbar øyenbredde, personlig micro-synskorrigerende. Prismekikkertene er trippeltestet, men kontrolleres også her før de sendes ut.

8x40 kun kr. 137,—

+ porto

7x50 kun » 144,—

+ porto

8x50 kun » 152,—

+ porto

12x50 kun » 164,—

+ porto

Svinelærsveske og kompl. utstyr inkl. 3 års skriftlig garanti. 8 dager full returrett.

Billett i eksp. merk.:

JAPAN IMPORT

Forbundets kontor:

holdes stengt mandage og lørdage. Ekspedisjonstid: tirsdag - onsdag - torsdag og fredag fra kl. 10 til 15.

Sekretæren kan bare påregnes truffet etter forutgående avtale.

Telefon: 37 76 96.

Postadresse: Postboks 3214,

Sagene 4.

Postgiro 150 28.

FOLK OG LAND

Kierschowsgt. 5, Oslo 4

Telefon 37 76 96

Boks 3214 - Sagene

Ekspedisjonstid: Tirsdag til fredag fra kl. 10 til kl. 15. Mandag og lørdag holdes kontorene stengt.

Redaktør Melsom kan bare påregnes truffet etter forutgående avtale.

Abonnementspriser:

Kr. 36,— pr. år, kr. 18,— pr. halvår i Skandinavia. Ut-20,— pr. halvår. — I nøytralt omslag innenlands:

Kr. 46,— pr. år, kr. 23,— pr. halvår.

Løssalg kr. 1,00.

Bruk postgiro nr. 16 450.

Utgiver A/S Folk og Land